

burde opføres paa denne Conto, eller om denne Post ikke snarere burde opføres paa Contoen for Statsactiverne; ligeledes om ikke Posten „Til de paa Statskassen fra Landmilicesfonden og Sø-Indrulleringsfonden overførte Pensioner“ maatte henhøre til Contoen for Pensioner, og ikke til Contoen „Til overordentlige og uforudsæete Statsudgifter“. Det er imidlertid en mindre væsentlig Ting, og jeg skal derfor ikke opholde det ærede Thing med at udvikle dette videre. Derimod er der en anden Post paa denne Conto, hvilken jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Det er nemlig den Post „For Brags Optagelse af Farvandene“, som er udført med et Beløb af 8,600 Rbd. Det er en Udgift, der er skeet under Marine-ministeriet, men Sagen, hvorfra den skrives sig, forterer under Justitsministeriet, og jeg havde derfor ønsket, at den ærede Justitsminister havde kunnet være tilstede og ikke ved Sygdom havde været forhindret fra at deeltage i Forhandlingerne. Hvis dette ikke havde været Tilfældet, skulde jeg isørveien have underrettet den høitærede Minister om, at jeg ønskede at fremsætte et Par Bemærkninger om denne Sag, men jeg har ikke anseet det nødvendigt, da han, som sagt, ved Sygdom er forhindret fra at være tilstede. Jeg troer imidlertid desuagtet at burde henlede Opmærksomheden paa denne Sag, fordi den i og for sig er af Bigtighed, og jeg haaber at foranledige, at Ministeriet vil tage denne Sag under nærmere Overveielse, og at et Resultat da muligt deraf vil fremkomme til næste Session. Udgiften skriver sig, som berørt, fra at optage Brag af Farvandene. Folkethingets Committee i denne Sag har derom yttret: „Denne Udgifts Nødvendighed er indlysende, og Udvalget skal derfor kun henstille til Regjeringens Overveielse, om det ikke maatte være muligt i Fremtiden at bringe den under Forhandling med selve Finantøloven“. Jeg er aldeles enig i, at Udgiften er nødvendig, men det, som ikke er mig klart i denne Udtalelse i Folkethingets Udvalgs Betænkning, er, om Meningene er, at Udgiften er nødvendig paa Grund af, at den har fundet Sted, eller paa Grund af den Forordning, hvorfra den har sin Oprindelse, og det er derfor, at jeg troer at burde berøre

Sagen. Der er nemlig under 1ste December 1846 udstedt et Cancelliecirculaire, ifølge hvilket det paalægges Ciere af strandede Skibe, at de, forsaavidt disse Skibe maatte ligge i Farvandet og forhindre Seiladsen, og forsaavidt de tilegne sig Noget af Braget, da skulle være forpligtede til at sørge for, at selve Braget bliver optaget. Det er denne Bestemmelse, om hvilken jeg troer, det er tvivlsomt, hvorvidt den er hensigtsmæssig; thi det forekommer mig at være temmelig haardt, at den Mand, der har den Ulykke at strande paa vore Kyster, ikke skal være berettiget til at søge at bjerge Saameget af sin Eiendom som muligt, hvis han har det Uheld, at Strandingen indtræffer paa Steder, hvor Skibet kan ligge i Veien for Seiladsen, og at han, hvis han desuagtet bjerger Noget af den ham tilhørende Eiendom, da skal være forpligtet til at optage Braget fra Havets Bund. Det er et Paalæg, der sundom kan være forbundet med meget betydelige Udgifter i Forhold til den Gjenstands Vardi, hvorom der kan være Tale. Af Underbilagene, som ere vedlagte Lovforslaget, vil det saaledes sees, at der for Optagelse af en Jagt, der var sunken, er udbetalt et Beløb af 1100 Rbd., hvilket vistnok maa i Forhold til Jagtens Vardi ansees for en betydelig Sum. Det forekommer mig derfor tvivlsomt, hvorvidt denne Cancelliekrivelse er hensigtsmæssig. Men, sees dernæst hen til, at vi have en Hovedlovgivning om hele Strandingsvæsenet af 28de Decbr. 1836, hvori der paa det Nøiagtigste er anført de Rettigheder og Pligter, som den strandede Skipper har, i hvilken Forordning det i sidste Paragraph udtrykkeligt er fastsat, at Forordningen skal oversættes paa Tydsk, Engelsk, Fransk og Hollandsk, for at et Exemplar deraf kan overleveres den strandede Skipper, og han saaledes i det Sprog, som han forstaaer, kan gjøre sig bekendt med de Regler, som ere foreskrevne, saa forekommer det mig rigtignok mere end tvivlsomt, om en Bestemmelse som den, der indeholdes i Cancelliecircularet af 1ste Decbr. 1846 kan være gjældende mod en fremmed Skipper, efterat man har overleveret ham denne Forordning, og underrettet ham om, at alle de Pligter og Rettigheder, han har, findes deri anførte, og det maa